

POHÁDKOVÉ PŘÍBĚHY MARGOT A VERONI

MARIE MARGOTKA

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

Korektura: Šárka Kroupová

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-78-1 (pdf)

ISBN 978-80-7548-79-8 (ePub)

ISBN 978-80-7548-80-4 (MOBI)

Předmluva

V jednom velkém městě, kde byly vysoké domy, ve kterých žilo více rodin, žily dvě docela obyčejné a chudé děti. Byly to dvě sestry. Rodiče těchto dětí pracovali často od rána do večera, aby dětem mohli dát alespoň dobré vzdělání.

Děti se jmenovaly Margot a Veroni. Léto pomalu končilo a Margot s Veroni se chystaly, že za chvíli usednou opět do školních lavic. Docela se i těšily, ale bylo jim smutno z toho, že některé děti dokážou být velmi kruté. Hlavně ty bohaté, které se velmi rády chlubí novými věcmi a chudší děti jsou pro ně něco méněcenného.

Posmívaly se často chudým dětem, že jsou jak žebráci.

Je velmi těžké smířit se s tím, že nemáme to, co mají ony, říkaly si Margot s Veroni. Toužit po tom by byla ale závist. Jenže nám to naštěstí vůbec nechybí, protože máme jedna druhou, máme se rády navzájem a to se nikdy penězi nahradit nedá. Mnozí dospělí si to ani neuvědomují, ale chovají se velmi povrchně.

Ne, že by chtěli ublížit vědomě, ale bohužel to vše dělají nevědomě. Ono je těžké se postavit bohatým, to se jim totiž většinou nevyplácí. Tak o tom Margot s Veroni přemýšlely vždy, když jim bylo smutno z posměšků a pohrdání ostatních. Najednou se zvedl vítr a obloha potemněla.

Na parapet začaly dopadat kapky deště, které dělaly velký hluk a přehlušily tak i ruch dopravy venku.

Zatažená obloha se ale asi po půl hodině začala trhat a skrze černé mraky začaly prosvítat sluneční paprsky.

Margot si sedla na parapet okna, vzala si svůj deník a začala si psát svoje vymyšlené příběhy. Její sestra Veroni zase ráda kreslila, a tak neváhala a lehla si na zem, a zatímco Margot své příběhy při psaní zvolna vyprávěla, Veroni je kreslila. Postavy, krajiny a další z jejich příběhů přenášela pomocí tužky na papír.

Dvě sestry

V jedné malé vesnici, na břehu Dunaje, stála malá chaloupka s doškovou střechou, obklopená nádhernou zahradou a jezírkem, nad kterým se majestátně tyčila vrba.

Kolem dokola voněly růže a keře jasmínu.

Opodál byla i zeleninová zahrádka.

V té chaloupce bydlela vdova se svými dvěma dceruškami, které byly velmi krásné. Maminka je pojmenovala podle svých oblíbených květin Růženka a Jasmínka.

Růženka měla krásné dlouhé, černé vlasy a Jasmínka je měla hnědé, dlouhé a vlnité. Obě dvě byly velmi hodné a pracovité.

Jasmínka ráda běhala po loukách a lesích, máchala si nohy v potůčku a zaplétala si věnečky do vlasů.

Růženka ale raději bývala s maminkou a pomáhala jí v domácnosti. Také velmi ráda četla.

Jejich maminka jim často říkávala, že to, co má jedna, může mít i druhá, aby se vždy podělily se sestrou. Jasmínka a Růženka si mockrát opakovaly slib, že je nikdy nic nerozdělí.

A tak se opět, jako jiný den, rozběhly do lesa nasbírat jahody a maliny na koláč. Nikdy předtím se jim nic nestalo, a tak i tentokrát, když je zastihla noc, protože v lese zabloudily, lehly si vedle sebe do mechu a usnuly.

Když je ráno probouzely sluneční paprsky, objevil se před nimi stín a zase zmizel. Obě dvě se vrátily domů, vysypaly

jahody a maliny do misky a řekly matce, že když se probouzely, zahlédly stín.

Matka jim odpověděla: „To vás anděl strážný hlídal.“

Obě dvě se na sebe podívaly a pousmály se.

Dny plynuly, léto se rozloučilo a předalo vládu podzimu. Jasmínka a Růženka měly plné ruce práce, sklízely ze zahrádky postupně úrodu zeleniny, ze stromů ovoce a chystaly se zazimovat květiny a keře.

Když už byla zahrádka hotová, začaly chystat obě dívky dřevo na zimu. Dny se postupně krátily a podzim se chystal předat vládu zimě.

Jejich malá, hezká a útulná chaloupka se jednoho dne začala ztrácet pod sněhovými vločkami, které postupně vytvořily na střeše sněhovou pokrývku.

Kolem dokola bylo bílo a jen komínem stoupal kouř.

A zase jednoho zimního dne u praskajícího krbu, když Růženka vařila a Jasmínka uklízela, se ozvalo klepání na dveře.

„Běž, Jasmínko, prosím otevřít,“ řekla matka.

„To je jistě promrzlý pocestný, který hledá v této zimě přístřeší.“

Jasmínka odložila prádlo a šla otevřít. Do světnice zafoukal studený vítr a vstoupili dva mládenci.

Jasmínka couvla a lekla se. Máma na ně od krbu zavolala: „Pojďte dál a posaďte se u nás chlapci.“

„Zdravím, panímámo. Děkuji za vřelé přijetí,“ řekl jeden z mláďenců a uklonil se.

Ten druhý taktěž pozdravil a řekl: „Zdravím také, jsme dva sedláci. Když jsme jeli přes les, náhle se zvedla fujavice a převrátila nám povoz i s nákladem.

Koníci se nám splášili, ale nakonec se uklidnili. Chtěli bychom poprosit, zdali do vaší stodoly ustájit bychom je mohli, a jestli bychom u vás mohli přečkat do rána tu strašlivou fujavici.“

Jasmínka si přes sebe přehodila kabát a vyzvala jednoho z mládenců, aby s ní šel a koníky si ustájil.

Růženka vybídla druhého mladíka, aby si sedl ke stolu a nabídla mu horký čaj, který by ho zahřál.

Maminka seděla u krbu a předla. Znovu se otevřely dveře a dovnitř vklouzl mrazivý vítr. V tu chvíli se vrátila Jasmínka s jedním z chlapců.

Druhý z mládenců se také posadil ke stolu a Růženka i před něj postavila horký čaj.

„Jakpak se jmenujete?“ zeptala se maminka.

Ten kudrnatý, co byl s Jasmínkou, odpověděl: „Jmenuji se Jindřich a můj bratr se jmenuje Jakub, jsme synové sedláka Dortmundy od Bavorova.“

Maminka vstala a odložila kolovrátek.

„Nu, Jindřichu a Jakube, pojd'te povečeřet,“ řekla a usedla k nim ke stolu. Růženka postavila na stůl v hrnci bramboračku a Jasmínka rozdala talíře a lžíce. Povečeřeli a přichystali se na kutě. Děvčata ulehla do svých postelí a mladíkům maminka ustlala před krbem na zemi, pak si odešla lehnout do své postele a usnula.

Noc se přehoupala v den. Jindřich, než vstala děvčata, rozdělal v krbu oheň a

v chaloupce bylo za chvíli opět krásně teplo.

Jakub rozdělal zase oheň pod pecí, oloupal brambory, které tam stály přichystané k obědu a dal je vařit. Maminka oba chlapce pozorovala z postele a mile se usmívala.

Po chvíli vstala, nazula si papuče a šla postavit na čaj. Oba mladíci jí poděkovali za nocleh a rozloučili se, jelikož museli svůj náklad vrátit zpět na kola a odjet do Bavorova nazpět na statek, kde o ně jistě měli už strach.

Když vstala děvčata, rozhlédla se po světničce a mladíky již neviděla.

Dny utíkaly, Růženka a Jasmínka byly stále smutné, ale snažily se to na sobě nedat znát.

Sníh začal tát a na dveře pomalu klepalo jaro.

Jasmínka s Růženkou se chystaly na trh, když v tom někdo zaklepal na dveře.

Děvčata se na sebe podívala s překvapeným výrazem.

„Kdopak by to mohl být?“ zeptala se maminka. Růženka pokrčila rameny a otevřela dveře.

Ve dveřích stál Jindřich a Jakubem.

„Maminko,“ řekl Jakub, „chtěl bych vás požádat o ruku vaší Jasmínky.“

„I já bych rád požádal o ruku vaší dcery Růženy,“ řekl nyní Jindřich.

Maminka se usmála a řekla: „Ráda vám dám svoje děvčata za ženy. Napřed mi ale musíte dokázat, že si je zasloužíte.“

Jindřich s Jakubem souhlasně přikývli.

„Můj zesnulý muž schoval věno ve skalách, kde slunce dopadá na hladinu

jezera, když zapadá. Tam uprostřed jezera stojí vrba a v té vrbě je věno. Cestu k vrbě střeží jezerní netvor a jen upřímné srdce bez pochybností je klíčem přes jezero.“

A Tak se Jindřich s Jakubem vydali na dalekou cestu. Když konečně dorazili k jezeru, Jakub začal pochybovat sám o sobě. Pochybnosti vzbudily jezerního netvora, hladina jezera se zvedla a vlna smetla Jakuba k zemi. Jindřich neváhal a rozběhl se bratrovi na pomoc.

„Nech mého bratra, prosím,“ řekl Jindřich.

Netvor se vynořil do pŕlky tĕla a řekl: „Nechám, pokud prokáže odvahu a donese mi zlaté rajče, které roste tamhle dole, jak je cesta. U podzemního skřeta, ale pozor pokud pozná strach, promĕní tĕ v kámen.“

Jakub byl sice velmi hodný chlapec, ale byl bojácný, a když už držel zlaté rajče,

lekl se skřeta, který se mu díval do očí. Jakuba začínal přemáhat strach a cítil, jak jeho nohy těžknou a pomalu se začal proměňovat v kámen.

Jindřich se rozplakal, jeho upřímné slzy začaly vracet Jakobovi jeho lidské tělo, které se už skoro celé přeměnilo v kámen. Jakobovi se vrátila lidská podoba, utrhl zlaté rajče a spolu s Jindřichem se vrátili k jezeru.

Jezerní netvor si vzal zlaté rajče a dovolil Jindřichovi a Jakobovi, aby přešli jezero a vzali si věno z vrby.

Když se vrátil Jakub a Jindřich do chalupy, to bylo radosti. Růženka objala Jindřicha a Jasmínka skočila Jakobovi kolem krku a dala mu velkou pusu.

A tak se zanedlouho konala dvojitá svatba, Růženka si vzala Jindřicha a Jasmínka Jakuba.

Za rok se oběma sestrám narodili dva
překrásní chlapci a jejich maminka byla tou
nejlepší babičkou.

Otázky pro děti:

Po čem pojmenovala maminka svoje dcery?

Pro co poslala maminka Jindřicha a Jakuba?

Co chtěl netvor po Jindřichovi, aby mu donesl?

Margot dopsala poslední slovo a podívala se na Veroni.

„Pokračuj dál,“ řekla Veroni. Margot začala psát a občas se podívala z okna, zdali neuvidí rodiče. Takto trávily s Veroni den co den. Když začala škola, tak po škole si sedla ke svému deníku a psala do něj další a další příběhy.

Šamanův učen

Tento Egyptský příběh je starý nejméně tři tisíce let.

Jeden mladý a bohatý muž, který byl z velmi dobré rodiny, se jmenoval Murael. Byl to Ital a studoval v Egyptě. Hodně času trávil se služebníky, kteří se plavili po Nilu.

Jednou zpozoroval záhadného muže. Byl to Egyptčan, měl na sobě jemně tkaný len a hlavu měl vyholenou tak, jak to nosí jen tamější kněží. Jmenoval se Pankrác a měl velmi rozsáhlé znalosti o vědě. Dokázal hovořit několika jazyky.

Vždy, když loď zakotvila v přístavu, Pankrác se koupal v řece.

Bylo ho vidět, jak plave bez obav mezi krokodýly. Dokonce je i hladil nebo se nechal vozit na jejich hřbetě. „To je určitě šaman,“ řekl jeden mladý muž.

„Rád bych se s ním seznámil,“ řekl Murael.

Brzy se Murael s Pankrácem spřátelil a Pankrác mu zanedlouho začal důvěřovat a prozradil mu nějaká tajemství šamanské magie.

Uběhlo několik dní, přijela velká loď a Pankrác řekl Muraelovi: „Pojď se mnou, půjdeme do krčmy, své služebníky nechej zde. Neboj, nebudeme je potřebovat.“

Když došli do krčmy, šaman vzal hůl, nasadil jí klobouk a vyslovil kouzelné zaklínadlo. Pronesl ho ale velmi potichu, a pak řekl: „Běž pro vodu!“

Hůl se dala do pohybu a donesla vodu. Pak Pankrác řekl: „Uklid' pokoj a naservíruj nám jídlo!“ Hůl opět udělala vše, co jí Pankrác přikázal. Když už bylo vše hotovo, kouzelník zašeptal pár slov a z hole se stala opět neživá věc.

Murael byl nadšený, když to viděl a tuze toužil znát zaklínadlo. Marně však šamana prosil o zaklínadlo, ten si ho bedlivě střežil.

Uteklo několik dní. Když byl jednou Pankrác sám doma, vyslovil zaklínadlo nahlas. Nevšiml si ale otevřeného okna, kolem kterého procházel Murael, ten zaklínadlo zaslechl a slova si zapamatoval.

Další den, místo aby šel na procházku jako vždy s Pankrácem, zůstal Murael doma, vymluvil se, že je velmi unavený.

Jakmile šaman odešel, vzal Murael hůl nasadil jí klobouk, pronesl zaklínadlo a poručil holi: „Dones vodu!“

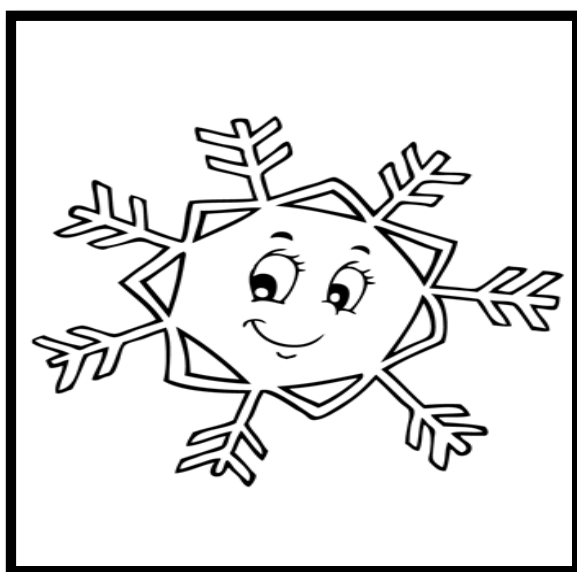
Hůl donesla vodu.

„Funguje to!“ pronesl Murael, „Jsem teď také velký šaman. To stačí! Teď se staň opět holí!“ řekl Murael. Ovšem hůl ho neposlouchala a dál chodila pro vodu. Když

už nebylo kam vodu lít, lila ji hůl na zem. Murael byl nešťastný. „Znám jak hůl oživit, ale nikoliv jak ji zastavit!“

Protože už si nevěděl rady, vzal sekeru a hůl rozpůlil. Jenže teď chodily pro vodu dva kusy hole. Murael byl nešťastný a prosil, že už nikdy nebude poslouchat za oknem.

Naštěstí se brzy vrátil šaman Pankrác a kouzlo zrušil. Murael se velmi omlouval, ale Pankrác mu podal pouze ruku a poslal ho pryč. Od té doby Murael Pankráce nikdy více nespatriil...

Otázky pro děti:

Co vzal šaman a kouzlem dal do pohybu?

Co udělal Murael? Byl poté nešťastný?

Co nosila hůl?